

IJSSELMUIDEN – Hij houdt van Kohlbrugge, maar is geen kohlbruggiaan. Hij leest graag Noordmans, maar is geen volgeling van hem. Bij Paauwe vindt hij mooie dingen, maar een paauwiaan is hij evenmin. „Ik ben protesterend hervormd, en oud gelovig.”

Ds. H. Oussoren, voorganger van de (vrij) hervormde gemeente van IJsselmuiden-Grafhorst, is 25 jaar predikant. De jubileumdienst, zondag, deed hem meer dan hij had kunnen bevroeden. „Ik heb het ervaren als een herbevestiging in het ambt. Ik voel me wel eens moedeloos. Soms, onder aan de kanseltrap, heb ik wel gevraagd: Heere, helpt U me hieruit.” Waarop de Heere zei: „Je bent er al uit. Je hoeft het Mij maar te zeggen, en Ik zal u uithelpen.” Zo’n groot God treft men nergens elders aan.”

Wat zijn z’n theologische ijkpunten? Zoekend en tastend langs zijn boekenkast: „Kohlbrugge misschien. Ik voel me ook verwant met Arthur Pink. En met F. de Graaff, C. A. Tukker, C. B. Holland en I. Kievit.” Dan pakt hij een oud prekenboek van de plank: Tien preken van Caesarius van Arles, een middeleeuwer. „Ik ben ook zo iemand, een man uit de vroege middeleeuwen.”

„Ik zal vast in de goede eeuw geboren zijn, want de Heere vergist Zich niet. Maar in de middeleeuwen konden mensen terugvallen op de basis, met begrippen als verbondenheid, orde, gezag, rust, evenwicht, eerbied, harmonie. Nadien is er alleen maar onthechting geweest. De Tachtigjarige Oorlog is nog lang niet afgelopen. Nee, ik droom geen droom, ik leef.”

Ds. Oussoren spreekt met grote stelligheid, in mooie metaforen, tamelijk filosofisch, maar laat zich graag corrigeren, indien nodig. „Ik heb mij leren kennen als een tegenwerker van de waarheid. Wij vermogen niets, kunnen alleen maar alles bederven. Dat geldt niet alleen in het dodelijkst tijdsgewricht, als de Heere een mens van dood levend maakt, maar ook in het ambtelijk leven. Dat is de grote beproeving in het ambt, dat je van nature niet Gods medewerker bent, maar Zijn tegenwerker.”

Ds. Oussoren dient de (vrij) hervormde gemeente van IJsselmuiden-Grafhorst. De gemeente staat al decennialang op zichzelf. Er zijn in het verleden vergeefse pogingen geweest om aansluiting te vinden bij de Nederlandse Hervormde Kerk. „Deze kerkelijke situatie is niet goed te praten. Wij staan op de stoep van de volkskerk, zeg maar: onder de luifel van het volkschendom, onder het afdak. We hebben ons niet als kerk laten inschrijven bij de overheid, en zijn dus als een kudde in de verstrooiing, als een wagon op een zijspoor.”

Struikelblok voor ds. Oussoren is, zowel in de Protestantse Kerk als in de Hersteld Hervormde Kerk, de kerkorde van 1951. „Die kerkorde stelt de mens centraal, niet de kroonrechten van Christus. Deze kerkorde is geschoeid op de geest van de revolutie. Daaraan kun je zien dat de modderlaag van de moderniteit over Nederland is heengegaan.”

Met de afgescheiden kerken heeft ds. Oussoren evenmin veel. „In die zin: alles wat behoort tot de restanten van het christendom is mij hartelijk lief. Maar zij hebben de hervormde rechten prijsgegeven. Afscheiding is ontrouw zijn aan de wortels van de kerk.”

Er zijn samensprekingen geweest met de Hersteld Hervormde Kerk (HHK), door ds. Oussoren steevast „Nederlandse Hervormde Kerk in hersteld verband” genoemd. „Maar dat is ook niet meer de volkskerk. Het is een denominatie, een van de vele, net zoals de Gereformeerde Gemeenten er een zijn. De HHK verwijdert zich van de volkskerk omdat zij de hervormde rechten heeft losgelaten, wat al door kerkorde van 1951 was mogelijk gemaakt.”

Stellig: „We moeten terug naar de wortels, naar de landskerk, want een land kan niet zonder een volkskerk. Het is echter alles: Ikabod. De trots van de kerk is weg. We hebben de kerk laten verworden tot een anbi: een algemeen nut beogende instelling. Laten we goed beseffen dat we daarmee Christus hebben verlaagd tot Hoofd van een goededoelenorganisatie.”

Soms bekruipt de IJsselmuiden predikant de moedeloosheid van Elia: Ik ben maar alleen overgebleven. „Maar ik zeg eerlijk dat dat fout is. Er zijn er vast nog zeventuizend overgebleven. En achter die zeventuizend staat het hele volk. Het volk hoeft het maar uit te spreken: „De Heere is God, de Heere is God.” Het moet ons gaan om het gehele volk, ook om de afgedwaalden.”

Hoe realistisch is ds. Oussoren?

„Net zo realistisch als de stem van een roepende in de woestijn. Dat roepen in de woestijn is niet zinloos, want zo'n roeper weet dat er onder al dat woestijnzand vruchtbare bodem zit.”

De Nederlandse Geloofsbelijdenis laat weinig ruimte over om kerkelijk op zichzelf te staan: Een iegelijk is schuldig zich bij de ware kerk te voegen.

„Dat is helemaal juist, want er is buiten de kerk geen zaligheid. Ik zie uit naar samenbinding, naar kerkelijke gemeenschap. Tegelijkertijd gaat het om de volle waarheid. We mogen nooit tolereren dat we de dwalingen omarmen, want die hebben onze vaders juist verworpen. Het gaat erom dat we weer harmonie aanbrengen in de chaos, om het buiten de deur werken van de emancipatiegeest. We zijn van die slappe christenen geworden, mensen die graag wat schipperen en compromissen sluiten. Maar avonturieren met de tijdgeest is uit den boze. We moeten schrap staan, zeer schrap.”

Overgenomen uit het Reformatorisch Dagblad, 12 mei 2011.